

IN MEMORIAM MARINA ŠEMROV 1940–1997

Minili sta komaj dobri dve leti odkar je zapustila Inštitut za medicino dela, prometa in športa in odšla v zasluženi pokoj, da bi se lahko v večji meri kot do sedaj posvetila svojim najbližjim in morda uresničila nekatere želje, ki v vrtincu delovnih obveznosti niso bile uresničljive.

Ob takratnem slovesu smo se vsi zavedali vrzeli, ki je nastala z njenim odhodom in se hkrati veselili z njo, ker je bila ob odhodu v redni pokoj še tako čila in zdrava, polna dobre volje in vedrine. Kmalu smo v stiski potrebovali njeno pomoč in brez odlašanja je bila pripravljena zopet poprijeti za delo in se vrniti nazaj v svoj Center za medicino športa.

Vedno je z dobro voljo, znanjem in optimizmom ter izredno delovno vnemo sprejemala nove izzive in bila kos vsaki nalogi. Že med šolanjem na Višji šoli za zdravstvene delavce je bila načrtovana njena pot v medicino dela in kasneje v medicino športa. Začetki njenega dela višje medicinske sestre segajo v obratno ambulanto Tekstilindusa v Kranju, kjer je svoje delo posvečala tekstilnim delavkam in razširila svoje znanje na podiplomskem študiju iz medicine dela za višje

zdravstvene delavce in sodelavce. Njene izkušnje in znanje so bile dragocene, ko jo je pot zanesla v Ljubljano na novo-ustanovljeni Inštitut za medicino dela, prometa in športa, kjer je sprejela nov izziv v ambulanti za športnike. Le-tem je ostala zvesta do konca in ob njeni pomoči, z znanjem in delom je veliko prispevala k rasti in razvoju Dispanzerja za športno medicino. Kot odgovorna višja medicinska sestra dispanzerja je vodila zdravstveno nego na visoki kvalitetni ravni in s svojo človeško toplino bila vzgled vsem sodelavcem.

Njeno delo je pustilo globoke sledi tudi izven dispanzerja za medicino športa. Vključevala se je predvsem v mentorstvo in pedagoško delo s področja zdravstvene nege in v ostale dejavnosti v okviru inštituta. Nikoli ni odklonila sodelovanja v raznih delovnih skupinah in različnih organih inštituta, kar je bilo dodano rednim delovnim obveznostim in zahtevalo mnogo časa, veliko doslednosti in odgovornosti.

Ves čas je bila aktivna tudi v Sekciji za medicino dela, prometa in športa zveze društev medicinskih sester Slovenije, kjer je opravljala pomembne naloge pri uveljavljanju medicinskih sester na področju medicine dela. V letih 1979–1982 je bila tudi predsednica te sekcije.

Velikokrat se zgodi, da je človek za svoje delo nagrajen le z lastnim zadovoljstvom in bolj redki doživijo širše priznanje. Pri nekaterih ljudeh pa preprosto ni mogoče prezreti njihovega velikega delovnega prispevka in zato je stroka njeno delo nagradila z redkim priznanjem, zlatim znakom Zveze društev medicinskih sester v letu 1986 in priznanjem ob 20-letnici Inštituta za medicino dela, prometa in športa.

Hvaležni smo ji za vse kar je delila z nami. Vsi in vsak zase bo nanjo ohranil lepe spomine in upamo ter verjame-mo, da je ves čas vedela, da smo jo cenili in imeli radi.

dr. Mandelc-Grom Majda
Emica Mazič

IN MEMORIAM
POLONA – PIKA NOVAK
1947–1997

Dne 25. avgusta letos smo pričeli na Inštitutu za medicino dela, prometa in športa z delovnim dnevom drugače kot ponavadi, saj smo bili v pripravah, kako bi naši Piki polepšali ta dan – 50. rojstni dan. Vedeli smo, da ji bolezen onemogoča prihod med nas, zato smo skrbno izbrali primerno čestitko in cvetje, s katerim bi jo razveselili. Sredi vseh teh priprav pa je odjeknila kruta vest, da je ni več. Onemeli smo in se hkrati zavedali velike bolečine in žalosti njene družine.

Po končani srednji šoli je bila nekaj časa zaposlena na Onkološkem inštitutu, nato je opravljala delo babice na Kliniki za ginekologijo in porodništvo v Ljubljani, kjer je svoje delo posvečala nosečnicam – bodočim mamicam.

Pred 20. leti je prišla na Inštitut za medicino dela, prometa in športa v Ljubljani in od takrat dalje je delala v vseh naših enotah in centrih ter si razširila znanje na strokovnem izpopolnjevanju iz medicine dela, prometa in športa za srednje zdravstvene delavce in sodelavce. Njene izkušnje in znanje so bile dragocene, saj je delo srednje medicinske sestre opravljala na kvalitetni ravni in bila s svojo marljivostjo in človeško toplino do bolnikov vzgled vsem mlajšim kolegicam.

Čeprav smo živeli z njo, nam bo večini ostala vedno neznanica, tako kot dostikrat ne moremo doumeti ljudi iz svoje okolice. Življenje ji ni prizanašalo in jo je že zgodaj postavljalo pred težke in grenke preizkušnje, s katerimi se je pogumno, večkrat sama in brez potrebne opore in ne da bi pri tem obremenjevala svojo okolico tiho spoprijemala. Svoje življenjske in delovne aktivnosti je morala vseskozi prilagajati mučni in nepredvidljivi kronični boleznini in je pogosto ostala nerazumljena. V sočloveku je iskala dobroto in dobro misel, sama pa je razdajala neomajno vero v človeka. Le redki imajo te lastnosti, zato smo srečni, da smo jo poznali.

Ob njenem grobu smo razmišljali o besedah, ki jih je napisala pokojna dr. Ruža Vreg: »Čemu vedno zastavljamo vprašanje, zakaj je umrl? Zakaj ne vprašujemo, zakaj je živel? To je najbolj mučno vprašanje, ki ga vsak nosi v sebi, staro pa je toliko kot človeštvo.«

Emica Mazič

IN MEMORIAM
BARBARA GOLOB

Bližajo se dnevi, ko bodo na grobovih naših najdražjih zopet zagorele lučke. Toliko jih bo, kot zvezd na poletnem nebu.

Poletje. Ta tako lep, a vendar neizprosni letni čas, ki te je, Barbara, ukradel iz naše sredine. Prezgodaj, res prezgodaj. Bila si šele na začetku svojega življenja, toda kruta nesreča ti je pretrgala pot zastavljenih ciljev.

Od Barbare Golob smo se poslovili sredi Goriških brd, tega koščka naše dežele, ki ga je tako ljubila. Naj ji bo lahka zemlja domača.

Medicinske sestre
ŠB »Dr. Franca Derganca«
Šempeter pri Novi Gorici,
ki te še vedno nosimo v srcu